Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ, въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостввахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 149. Субота 6 (18) Липня 1891. Рôкъ I.

Власна помôчь селянъ.

Нинѣ не потреба вже майже нѣкому доказувати, що станъ селяньскій чи то у насъ чи деинде дуже пôдупавъ и чимъ разъ бôльше упадае. Вправдѣ бѣда и нужда дають ся въ теперѣшныхъ часахъ всюды вôдчувати, але люде въ мѣстѣ все таки якось дають собѣ раду всѣлякими способами; навѣть робôтники, де жиють великими масами, мають вже подекуды лѣпше забезпечене якъ селяне. Въ послѣдныхъ часахъ стали и державы ними дуже опѣкуватись, та повыдавано всѣлякй законы, котрй мають на цѣли забезпечити робôтникôвъ чи то на случай недуги и калѣцтва чи на старôсть. Лишь однй селяне позôстали позаду въ загальнôмъ руху около пôднесеня добробыту. Але вина въ тôмъ спочивае по части и въ самыхъ селянахъ, бо они маючи кусникъ землѣ занадто спускають ся на него и не конче думають про те, якъ бы то собѣ ще и другими способами помагати а коли самй мало про себе дбають, коли не шукають та не домагають ся голосно помочи для себе, то и трудно, щобы хтось другій про нихъ лѣпше дбавъ якъ они самй про себе.

Правда, що въ послѣдныхъ часахъ такъ вже доскулило селянамъ, що и они въ многихъ сторонахъ пôднесли голосъ а наслѣдкомъ того стало ся, що деякй державы стали вже роздумувати и про полекшу для селянъ та про пôднесене ихъ добробыту. Отъ и у насъ стало правительство вже о тôмъ думати. Наше міністерство рôльництва заповѣло вже широкй реформы въ цѣли пôднесеня селяньства; мы вже разъ при нагодѣ про нихъ згадували. Въ тôй намѣренôй реформѣ розходить ся головно о то, щобы середъ селяньства вытворити спôлки господарскй та обчистити землю селяньску вôдъ надмѣрныхъ довгôвъ. Въ тôй цѣли мають по цѣлôй Австріи позаводити ся спôлки селяньскй, котрй будуть дѣлити ся после повѣтôвъ а для спôлокъ одного краю будуть заведенй палаты рôльничй. Найбôльшу труднôсть мають селяне въ роздобутю потрѣбного капіталу а вôдтакъ въ его сплатѣ. Довги лихвярскй и банковй доводили доси селянъ до найбôльшои страты и пускали ихъ звычайно зъ торбами. Селянинъ зъ свого малого ґрунту не въ силѣ заплатити бôльшого довгу вôдъ разу, бо его ґрунтъ дае ему лишь малый доходъ, ренту зъ его капіталу зложеного въ земли. Щобы отже дати селянамъ можнôсть роздобути собѣ капіталъ а не допустити ихъ до задовженя проектуе ся такій способъ: Якійсь селянинъ, що хоче вôдъ якогось товариства або банку позичити грошѣ, забезпечуе тому товариству або банкови на своѣмъ ґрунтѣ ренту (доходъ) вôдъ того капіталу, котрый хоче позичити и дôстае тогды вôдповѣдный капіталъ. Банкъ выдае тогды листъ заставный, котрого проценты забезпечують ся тою рентою, котру селянинъ мае платити. Селянинъ дôстае тогды потрѣбный капіталъ и потребуе лишь що року платити рату амортизаційну та процентъ

Чи проектованй реформы покажуть ся хосеннымъ и принесуть дѣйстно пôльгу селянамъ, о тôмъ не беремось тутъ розсуджувати. То покаже найлѣпше практика. Досвѣдъ однакожь учить, що чужа помôчь не завсѣгды хосенна, бо той, що еи дае, хоче такожь мати за ню и якусь заплату, якійсь знакъ зъ неи, що впрочѣмъ рѣчь зовсѣмъ природна. Хочь бы отже зъ разу помôчь для селянъ була якъ найлѣпше зорґанізована, то все таки зъ часомъ може она попсоватись и приносити шкоду селянамъ. Длятого то селяне повиннй вже завчасу самй подбати о помôчь для себе, повиннй вже вôдъ теперь орґанізуватись въ спôлки господарскй, не чекаючи доки ажь намѣренй реформы не перейдуть въ дѣло. Тымъ способомъ могли бы они помогти и собѣ и прийти правительству въ помôчь въ намѣренôмъ дѣлѣ. Звѣстна прецѣ рѣчь, що вôдъ намѣрень и плянôвъ до самого дѣла дорога ще далека. О добрôй воли правительства певно сумнѣватись не можна, але треба и то зважити, що закимъ выготовлять ся вôдповѣднй пляны тои помочи такъ, щобы они могли бути предложенй парляментови до нарады, закимъ они вôдтакъ ухвалять ся въ парляментѣ и стануть правосильнй, а наконець, закимъ будуть вве-

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ
ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

I.

На океанѣ. Роздумуваня. Буря. Приѣздъ.

На широкихъ филяхъ океану колысавъ ся нѣмецкій корабель Бліхеръ, що плывъ зъ Гамбурґа до Нового-Йорку.

Вôдъ чотирохъ днѣвъ бувъ вôнъ вже въ дорозѣ, а два днѣ тому поминувъ зеленй береги Ирляндіи и выплывъ на широке море. Якъ далеко окомъ засягнути, видко було зъ помосту лише зелену и сѣру рôвнину, поорану въ борозды и загоны, котра тяжко хиталась, мѣсцями запѣнилась, чимъ дальше, тымъ ставала темнѣйшою и зливала ся зъ овидомъ, покрытымъ бѣлыми хмарами.

Блескъ тыхъ хмаръ падавъ декуды и на воду, а на тôмъ перловôмъ тлѣ выразно вызначувалось чорне туловище корабля. Се туловище, звернене клювомъ до заходу, то зъ трудомъ спиняло ся на филѣ, то западало въ глубѣнь, мовъ бы потапало; часомъ щезало зъ очей, а часомъ пôднесене на хребтѣ филѣ выходило такъ на верхъ. що ажь дно его було видко, ишло впередъ. Филя плыла проти него, а оно проти филѣ — и пороло еи грудьми. За нимъ, якъ величезный вужь, мчавъ ся бѣлый шляхъ спѣненои воды; кôлька мевъ летѣло за кермою, перевертаючись въ воздусѣ и скиглячи, якъ польскй чайки.

Вѣтеръ бувъ добрый; корабель плывъ половиною силы пары, а за те розпнявъ вѣтрила. На погоду заносилось щоразъ бôльше. Декуды помѣжь порозрываными хмарами видко було шматъ синього неба, що безъ упину змѣнявъ свôй видъ. Вôдъ хвилѣ, якъ Бліхеръ выплывъ зъ гамбурскои пристани, дувъ вѣтеръ, але бурѣ не було. Вôнъ вѣявъ до заходу, але хвилями перестававъ: тогды вѣтрила зъ гукомъ опадали, поки знову не выдули ся, якъ грудь лебедя. Корабельники, повбиранй въ вовнянй тѣснй кафтаны, тягнули линву долѣшнои *рей* великои щоглы та кричали жалôбно: „Го-го-о!“, схиляли ся и простували въ тактъ до спѣву, а оклики ихъ мѣшали ся зô свистомъ *мічменьскихъ**) свиставокъ и зъ горячковымъ вôддыхомъ комина, що выкидавъ вôдъ часу до часу клубы або перстенѣ чорного дыму.

Користаючи зъ погоды повыходили пасажиры на помôстъ. На задѣ корабля видко було чорнй пальтоты и капелюхи подорожныхъ зъ першои клясы; на передѣ зôбралась рôжнобарвна купа еміґрантôвъ, що ѣхали пôдъ помостомъ. Декотрй зъ нихъ сидѣли на лавкахъ и курили короткй люльки, другй лежали, а иншй опершись о поруче дивились въ долину на воду.

Було и кôлька жѣнокъ зъ дѣтьми на рукахъ и бляшаними судинами, привязаными до пояса. Кôлькохъ молодыхъ людей проходжувало ся здовжь по помостѣ, та ледви могли вдержати рôвновагу и заточувались що хвилѣ. Они спѣвали: Wo ist das deutsche Vaterland!?*) и може думали, що того „фатерлянду“ не побачать вже нѣколи, хочь мимо того веселôсть не заходила зъ ихъ лиця.

Помежи всѣми людми було двое найсумнѣйшихъ и мовъ бы вôдлученыхъ вôдъ прочихъ; бувъ то старый чоловѣкъ и молода дѣвчина. Обое не розумѣли по нѣмецки и тому були правдиво самôтными и середъ чужихъ. Хто се бувъ — мôгъ бы кождый зъ насъ лише разъ поглянувши вôдгадати, — були то польскй селяне.

Хлопъ называвъ ся Лавро Топорекъ, а дѣвчина, Марися, була его донькою. Ѣхали до Америки и передъ хвилею вперве вôдважили ся выйти на помôстъ. На ихъ лицяхъ, знидѣлыхъ вôдъ хоробы, видко було перестрахъ и заразомъ подивъ. Налякаными очима дивили ся на товаришѣвъ подорожи, на корабельникôвъ, на корабель, на коминъ, що страшно вôддыхавъ и на грôзнй воднй валы, що кидали сиву пѣну ажь до краю корабля. Не говорили они до себе нѣчого, бо не мали вôдваги. Лавро державъ ся одною рукою за поруче, другою

*) Мічменъ-перший степень офіцира въ морскôй службѣ.

*) Се есть пѣсня: „Где есть нѣмецка вôтчина?“

дeнӣ въ житє, то ще може богато часу проминути. А часъ не стоить, нужда селянъ стає чимъ разъ бôльша, особливо въ нашôмъ краю. Погляньмо лишь на то, що намъ сей рôкъ принêсъ. Грады и тучѣ та лихій урожай, вôдобють ся знову гôрко на нашихъ селянахъ, а до тыхъ кôлька тысячêвъ ґрунтôвъ, що мають черезъ банкъ пôйти на ліцитацію, прибудуть певно ще и новӣ. Нема отже иншои рады, якъ самымъ собѣ помагати, та завязувати спôлки господарскӣ, котрыхъ члены взаимно бы собѣ помагали, взаимно бы себе ратували. Колибъ у насъ були вже такӣ спôлки, то певно бодай не такъ богато селяньскихъ ґрунтôвъ пôйшло бы на бубенъ, кôлько ихъ теперь пôйде. Селяньскӣ спôлки у насъ повиннӣ бы займити ся всѣмъ тымъ, що причиняє ся до пôднесеня рôльного господарства малыхъ господарêвъ, а головно повиннӣ бы взяти ся до заводженя складôвъ збôжа селяньского и посередництва въ продажи збôжа, бо нинѣшна продажь найбôльше нашихъ господарêвъ руйнує и въ наслѣдокъ того заводить дорожнѣю въ краю.

Не станемо тутъ сеи справы дальше розвивати, а подаємо лишь сихъ кôлька гадокъ пôдъ зрѣльшу розвагу самыхъ господарêвъ и свѣтлыхъ людей въ нашôмъ народѣ, а може знайдесь хтось, що розобравши добре сю справу, може хочь въ части возьмесь єи переводити въ дѣло. Справа се дуже важна и не треба бы єи легковажити та спускати зъ ока.

Справы краєвӣ.

(Засѣданє краєвои комісіи промысловои. — Курсъ наставникôвъ меліорацїйныхъ). — Выдѣлъ краєвый скликавъ на день 26 с. м. краєву комісію для справъ промысловыхъ на нараду, а на порядку дневнôмъ будуть слѣдуючӣ справы: 1) Справозданє зъ дѣяльности секціи адміністрацїйнои и бюра комісіи за убѣглый кварталъ; 2) справы личнӣ бюра комісіи; 3) рôчне справозданє зъ дѣяльности комісіи вôдъ серпня 1890 р. по серпень 1891 р., котре має бути предложене Соймови. (Справоздавець членъ Выдѣлу кр. Тадей Романовичь; 4) Орґанізація новыхъ шкôлъ промысловыхъ доповняючихъ въ Бѣлôй, Пôдґужу, Кентахъ и Тернополи (справоздавець ректоръ Франке; 5) реорґанізація школы столярства и токарства въ Станиславовѣ (справозд. дир. Вербицкій); 6) внесенє що-до удѣлу краєвого фонду въ утвореню институции пôдъ фірмою: „Галицке акційне товариство торговельне"; 7) подания о позички зъ краєвого фонду промыслового (реф. обохъ точокъ д-ръ Зґурскій); 8) прошеня о стипендіи промысловӣ (реф. п. Романовичь); 9) внесеня членôвъ комісіи.

Вôдповѣдно до торôчныхъ ухвалъ Сойму, отворивъ кр. Выдѣлъ дня 3 сѣчня с. р. курсъ меліорацїйныхъ наставникôвъ у Львовѣ. Міністерство рôльництва выасиґнувало сими часами квоту 1.000 зр., призначену на кошты того курсу и выразило ся въ своѣмъ рескриптѣ похвально о тôмъ, що кр. Выдѣлъ зорґанізувавъ и въ житє впровадивъ той курсъ ще сего року, та заявило готовôсть удѣляти и на дальше вôдповѣдной субвенціи пôдъ условіємъ, що кр. Выдѣлъ предложить міністерству справозданє о сеґорôчнôмъ розвою курсу.

„Разверстаніе угодій"

(До исторіи россійскои культуры на Украинѣ.)

III.

Въ четверъ 2-го мая село Микуличѣ було зрушене незвычайною подѣєю: показало ся верхами чоловѣка 40 урядникôвъ поліціи; слѣдомъ за тыми простувало чоловѣка зъ сотня, коли ще не бôльшь, соцкихъ и десяцкихъ, пообвѣшуваныхъ торбинками. Ишли они повагомъ, понуро и сумно, дивлячись на село. Дехто зъ Микуличичêвъ зустрѣчаючи середъ такои юрбы своихъ знаємыхъ, дивувавъ ся и пытавъ ся:

— Куды, отсе васъ, люде добрӣ, Богъ несе?

„Не Богъ, а начальство жене!"

— На переселенє, може на Амуръ, а може въ походъ, на вôйну? (Тодѣ саме скрôзь ходила гуторка, що отъ-отъ буде выданый царскій унєверсалъ про вôйну зъ „Нѣмцемъ").

„Ехъ мовчи та дышь! — чулась суворо сумна вôдповѣдь; колибъ то въ походъ, а то нехай Богъ милує, на вашу погибель идемо!"

— На яку, на нашу погибель?

„Подивѣть ся, що суне за нами, тодѣ и вгадаєте, на яку погибель".

Небавомъ показала ся на шляху зъ Кіева густа, прегуста, але темна хмара! То не хмара йшла, то не дощь весняный Господь посылавъ, то прожогомъ летѣвъ, наче вихоръ той, „летючій отрядъ", себъ то передова сотня уральскихъ козакôвъ. Пѣсня, бубны, гуркôтъ коньскихъ копытъ, брячкане въ мѣднӣ тарѣлки, гуканє и посвистъ козакôвъ нагадували якусь хижу варварско-азійску орду. Батія! щось не людске, невольне!... Усе жѣноцтво сполошило ся, и вкупѣ зъ дѣтворою кинуло ся на цвинтарь до церкви, и тутъ пôднявши въ гору руки, стоячи на вколѣшкахъ — благали, голосили свою молитву до Царицѣ-Заступницѣ, вôдвернути вôдъ села „лиходѣйну татарску орду". А чоловѣки дивили ся мовчки, не тямлячи, и дивуючись, що оно и до чого отсе дѣєть ся? Ще трохи згодомъ показавъ ся козацкій полковникъ, а за нимъ цѣлый полкъ уральскихъ козакôвъ верхами, узброєныхъ піками, рушницями, пистолями, шаблями. (У кождого козака було 18 готовыхъ набоѣвъ). За козаками рушавъ „лазаретъ", себъ то чотири великӣ возы зъ поклѣдами*), и зъ намальоваными на нихъ червоными хрестами; возы тӣ звычайно при войску, щобъ брати недужихъ та ранныхъ. При „лазаретѣ" два лѣкарѣ и кôлька фельдшерôвъ, за ними на возѣ шѣсть катôвъ зъ Кіева, и на самому кôнци повнѣсенькій здоровенный возъ рôзокъ.

„Та що се буде, люде добрӣ?" — спытавъ ся хтось.

— Се на васъ „сѣкуція".

„За що?" — зумивъ ся весь народъ.

— Бунтуєте, не берете за сервітуты землѣ, не вертаєте надѣлôвъ, начальства не слухаєте... отъ що!

„Та дежь мы и коли бунтували?

— Про те начальство знає; отъ завтра приѣде зъ Кіева ґубернаторъ Тамара, вôнъ усе розбере.

На другій день рано въ ранцѣ исправникъ, посередникъ, становый и урядники зъ волостнымъ старшиною, соцкими и десяцкими пôгнали усѣхъ чоловѣкôвъ зъ Микуличь и Пилиповичь въ село Мирецку, куды мавъ приѣхати панъ Тамара.

(Дальше буде.)

Рада державна.

(48-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 16. липня). Вчера вôдбуло ся послѣдне засѣданє палаты пословъ. На самôмъ початку засѣданя вôдповѣдавъ міністеръ торговлѣ на интерпеляціи Пеца и Габермана въ справѣ та-

*) Поклѣдъ — верхъ на козѣ, будка, що захищає вôдъ спеки и негоды.

за рогату шапку, щобы єму вѣтеръ не зôрвавъ єи, а Марися тримала ся батька и якъ лишь корабель похиливъ ся сильнѣйше, тулила ся все до него бôльше, выкрикуючи притôмъ зô страху. По якôмсь часѣ перервавъ старый мовчанку:

— Марисю!

— А що?

— Бачишь?

— Бачу.

— А дивуєшь ся?

— Дивую ся.

Але она бôльше єще бояла ся, якъ дивувала ся; а старый Топорекъ такъ само. На щастє для нихъ филя зменшала ся, вѣтеръ настававъ, а черезъ хмары передерло ся сонце. Коли узрѣли „святе сонечко", лекше зробило ся имъ на серцю, бо подумали собѣ, що „оно таке саме, якъ въ Липинцяхъ." И такъ всьо було для нихъ нове и незнане, а лише сей кружокъ сонѣчный, що жеврѣвъ и лучами кидавъ, выдававъ ся имъ неначе давнымъ приятелемъ и опѣкуномъ.

Тымчасомъ выгладжувало ся море щоразъ бôльше, а по якôмсь часѣ опали вѣтрила. Зъ высокого помосту засвиставъ голосно капітанъ и корабельники кинулись вôдпинати ихъ. Видъ тыхъ людей, що повисли неначе въ воздусѣ надъ пропастію, здивувавъ знову Топорка и Марисю.

— Нашӣ хлопцѣ такъ бы не потрафили— сказавъ старый.

— Якъ Нѣмцѣ вылѣзли, то и Ивась бы вылѣзъ — вôдповѣла Марися.

— Котрый Ивась? — Собкôвъ?

— Де-тамъ Собкôвъ? Кажу, Смолякъ, конюхъ.

— Та вôнъ собѣ зухъ, але ты выбий собѣ єго зъ головы. Нѣ єму до тебе, нѣ тобѣ до него. Ты ѣдешь бути панею, а вôнъ якъ бувъ конюхомъ, такъ и зôстане.

— Та и вôнъ має кольонію.

— Має, але въ Липинцяхъ.

Марися не вôдповѣла нѣчого, лише подумала собѣ, що якъ кому що призначене, то єго не мине, и зôтхнула тужно. Тымчасомъ вѣтрила вже вôдôпняли, а за те шруба почала такъ сильно бурити воду, що ажь цѣлый корабель трясъ ся вôдъ єи рухôвъ. Але вôнъ не хитавъ ся вже майже зовсѣмъ. Въ дали здавала ся вже вода навѣть гладкою и голубою. Щоразъ новӣ особы выдобували ся зъ пôдъ помосту: робôтники, нѣмецкӣ хлопы и уличнӣ дармоѣды зъ рôжныхъ надморскихъ мѣстъ, котрӣ ѣхали до Америки шукати щастя, а не роботы. Наставъ натовпъ на помостѣ; тому, щобы не лѣзти нѣкому въ очи, усѣвъ Лавро зъ Марисею на звою линвъ въ самôмъ кутику коло клюва.

— Татусеньку, довго єще поѣдемо водою? — пытала Марися.

— Чи я знаю. Кого спытати, нѣхто тобѣ не вôдповѣсть по христіяньски.

— А якъ же мы въ Америцѣ будемо розмавляти?

— Або жь не казали, що тамъ нашого народу гукъ?

— Татусеньку!

— Чого?

— Якъ дивувати ся, то дивувати ся, але все таки въ Липинцяхъ було лѣпше.

— Не нарѣкала бы ты безъ потребы.

Однакожь по хвили додавъ Лавро, якъ бы самъ до себе говоривъ:

— Воля Божа!

Дѣвчинѣ слезы закрутились въ очахъ, а потôмъ обоє почали роздумувати о Липинцяхъ. Лавро Топорекъ думавъ, чого ѣхавъ до Америки и якъ то стало ся, що ѣхавъ. Якъ то стало ся? Ото пôвъ року тому въ лѣтѣ займили єму корову зъ конюшины. Господарь, що єи займивъ, жадавъ три рублѣ за шкоду, а Лавро не хотѣвъ дати. Пôшли до суду. Справа волѣкла ся до выроку. Пошкодованый господарь жадавъ вже не лише за корову, але и за кошты єи удержаня, а тӣ кошты росли зъ кождымъ днемъ. Лавро опиравъ ся, бо жаль єму було грошей. На самъ процесъ выдавъ вже не мало, а справа волѣкла ся и волѣкла. Кошты дальше росли. Вкôнци програвъ Лавро справу. За корову належало ся вже Богъ знає кôлько; а що не мавъ чимъ заплатити, то забрали єму коня, а самого за упôръ засудили на арештъ. Круто прийшло ся Топоркови, бо жнива якъ разъ надôйшли, отже и рукъ и худобы треба було до жнивъ. Спôзнивъ зô звоженємъ, а потôмъ дощѣ почали падати. Збôже росло єму въ снопахъ и вôнъ

рифъ на зелѣзницяхъ приватныхъ а вôдтакъ принято кôлька резолюцій вôдносячихъ ся до послѣдныхъ нещасть елементарныхъ а наконець ухвалено проектъ закона о судôвництвѣ конзулярнôмъ.

При дебатѣ надъ внесенемъ пос. Спенса о роздѣлѣ контінґенту алькоголю поставивъ пос. Рутовскій внесене именемъ комісіи для оподаткованя оковиты о змѣну закона зъ 1888 р. — Пос. Чайковскій вносивъ, щобы незаробленый до 30 цвѣтня контінґентъ горальнями господарскими приписано горальнямъ фабричнымъ. Міністеръ тому спротививъ ся и Чайковскій взявъ назадъ свое внесене.

На мѣсце Молодочехôвъ, котрі мандату не приняли, выбрано до спôльныхъ делеґацій пословъ: Сільва Тарукка, Досталя и Тавшого а ихъ заступниками Леонардого и Кіршнера. Опôсля признано выборы пословъ: Слямы, Кляйна, Левицкого, Розенштока и кôлькохъ другихъ.

Зъ порядку дневного залагоджено кôлька петицій. Пос. Генцель реферувавъ о петиціяхъ репрезентацій повѣтовыхъ зъ Ниська, Ряшева, Ланцута и Ярослава въ справѣ будовы зелѣзницѣ Ярославъ-Ряшѣвъ або Розвадôвъ-Ряшѣвъ. Петиціи передано правительству, щобы выготовило проектъ и предложило его въ найкоротшôмъ часѣ. — Пос. Гампешь реферувавъ о петиціи бучацкои репрезентаціи повѣтовои въ справѣ будовы зелѣзницѣ подôльскои и о петиціи бережаньскôй въ справѣ будовы зелѣзницѣ зъ Бережанъ на Рогатинъ до Ходорова.

По сѣмъ здававъ пос. Чечь именемъ комісіи ветеринарійнои о реформѣ державнои службы ветеринарійнои. По замкненю дискусіи выбрано ґенерального бесѣдника Морсея и той домагавъ ся, щобы въ кождôмъ повѣтѣ бувъ бодай одинъ лѣкарь ветеринаріи.

На тôмъ закôнчено дебаты а віцепрезидентъ Хлюмецкій подякувавъ посламъ и правительству за ихъ участь и дѣяльность въ залагодженю такъ великои роботы. Пос. Яворскій дякувавъ Хлюмецкому за оглядный и безсторонный проводъ, почôмъ замкнено засѣдане и палата вôдрочила ся.

Переглядъ политичный.

на кôлька днѣвъ и замешкае въ замку градчиньскôмъ. Пôдчасъ побуту Є. Вел. Цѣсаря вôдбудуть ся въ Празѣ два дворскі обѣды.

Нѣмецка праса тѣшить ся зъ великихъ користей политичныхъ подорожи цѣсаря Вільгельма до Анґліи, де загальна опіня признала мирову місію тридержавного союза. Газеты берлиньскі подають навѣть вѣсть зъ Лондону, котра, слибы була правдою, малабы велику вагу политичну, що нѣбыто пôдчасъ гостины цѣсаря у льорда Сальберіого въ Гатфільдъ списано протоколъ, въ котрôмъ сконстантовано идентичнôсть интересôвъ тридержавного союза зъ интересами Анґліи.

Россійскій амбасадоръ въ Берлинѣ, ґр. Шуваловъ, выѣхавъ зъ родиною до Петербурга за вôдпусткою, зъ котрои, якъ говорять въ берлиньскихъ кругахъ, уже не поверне больше на свою посаду.

Ходить чутка, що царь таки приѣде до Копенгаґи и до Берлина до нѣмецкого цѣсаря въ гостину, хочь на его дворѣ старають ся певні люде всѣми силами до того недопустити. Одна высока особа россійского двору мала выразити ся, що по гостинѣ французскои фльоты, Французы не потребують обавляти ся берлиньскои візиты. Мимо того россійскі ґазеты дуже озлоблені результатами подорожи нѣмецкого цѣсаря, и радять Россіи та Франціи выдати спôльно протестъ противъ анґлійскои окупаціи въ Еґиптѣ.

Россійскій амбасадоръ въ Константинополи, Нелидовъ, явивъ ся въ понедѣлокъ въ Портѣ и запротестувавъ противъ принятя болгарскихъ достойникôвъ у султана на авдієнціи. Вôнъ зазначивъ, що Россія видить въ тôмъ фактѣ змѣну дотеперѣшного поступованя Туреччины супротивъ Болгаріи. Сталось однакожь такъ, якъ то можна було предвидѣти; вел. везиръ вôдповѣвъ ему, що султанъ принимавъ лишь достойникôвъ пôдвластнои и прихильнои ему державы. На тôмъ закôнчилась и цѣла ся такъ голосна справа.

Зъ Букарешту доносять, що правительство румуньске наказало поставити вздовжь россійской границѣ кордонъ войсковый, абы не пускати россійскихъ жидôвъ еміґрантôвъ до Румуніи.

— **Дръ Евгеній Олесницкій** вписаный на лѣсту адвокатôвъ зъ осѣдкомъ въ Стрыю.

— **Добра Пôдгайцѣ** закупило за пôвтора міліона вôдъ княг. Маркилины Чарторыйскои — якъ доносять польскі газеты — краковске товариство взаимныхъ убезпечень.

— **Градъ** навѣстивъ послѣдными часами въ повѣтѣ борщѣвскôмъ громады; Циганы, Ланôвцѣ, Озеряны зъ Констанцією, Глубôчокъ, Пилатковцѣ, Тернôвку, Зелинцѣ, Волковцѣ борщовецкі, Сапогôвъ, Скалу и Иванковъ. Ліквідацію шкоды въ тыхъ громадахъ заряджено.

— **Благородне дѣло.** Въ ночи зъ 4 на 5 с. м. ѣхавъ пенсіонованый адъюнктъ судовый, п. Альфредъ Яхимовскій, зъ жѣнкою возомъ зъ Самбора до Топольницѣ. Вже пôдъ самымъ селомъ заскочила ихъ буря зъ хмароломомъ. Коли переправлялись черезъ рѣку, вывернувъ ся вôзъ, стареньких уходила вода и почали потапати. Недалеко вôдъ нихъ ѣхали два жандармы пп. Стефанъ Свидерскій, жандармъ въ Лопушанки и Володиславъ Конскій, жандармъ зъ Боринѣ. Почувши жалôсні крики потапаючихъ, кинулись оба до воды и ведені лишь крикомъ, бо нôчь була темна доплыли до потапаючихъ та выратували ихъ щасливо вôдъ смерти.

— **Россійскихъ жидôвъ**, що очѣкують переселеня въ Америку, находить ся у Львовѣ 200, въ Гусятинѣ 100, въ Краковѣ 400 а въ Освѣцимѣ 500 особъ. На границяхъ вôдъ стороны Россіи потворили ся комісіи, що мають высылати жидôвъ въ Америку. Перевôзъ черезъ Нѣмеччину дозволеный лише за оказанемъ корабельнои карты. Гіршѣвскій комітетъ каже, що Гіршъ не закупивъ великихъ обшарôвъ на кольонізоване жидôвъ въ Америцѣ, а закупивъ лишь въ Аргентинѣ кольоніи на 500 особъ. Такъ само и Ротшільдъ въ Палестинѣ мае кольоніи на маленьке число.

— **Самоубійство.** Дня 13 червня повѣсивъ ся въ Лючѣ, коло Яблонова, 61 лѣтный селянинъ Лесь Коцелюкъ, лишивши вдову зъ 3 дѣтьми въ крайнôй нуждѣ. Причиною самоубійства була, кажуть, розпука выкликана градобитємъ, котре грозить тамошнôй людности нуждою и голодомъ.

— **Ославленый злодѣй**, Митро Прийма, вôдъ довшого часу непокоивъ Львовянъ своими смѣлыми злодѣйскими подвигами, якихъ допускавъ ся неразъ навѣть въ бѣлый день, вдираючись до львôвскихъ склепôвъ. Ажь оногды два поліційні ревізоры Кацъ и Шляфенберґъ придыбали его за Янôвскою рогачкою и хотѣли приарештувати. Прийма выймивъ нôжь и ставъ нимъ боронити ся, але при помочи акцизного стражника и кôлькохъ воякôвъ арештовано злодѣя и звязаного приставлено на поліцію.

Якъ ходять вѣсти, то рѣчь такъ якъ певна, що Є. Вел. Цѣсарь загостить въ другой половинѣ вересня до Праги на выставу

подумавъ собѣ, що черезъ одну шкоду въ конюшинѣ вся его худоба зведе ся марно, що стративъ стôлько гроша, часть инвентаря, цѣлорôчну зборку — и що на переднôвку прийде ся ему хиба землю гризти разомъ зъ дѣвчиною, або пôти за прошенымъ хлѣбомъ.

А що передъ тымъ бувъ хлопъ маючій и добре ему вело ся, то розпука напала его и зачавъ пити. Въ корчмѣ пôзнавъ ся зъ нѣмцемъ, що нѣбы то по селахъ ленъ купувавъ, а дѣйстно выводивъ людей за море. Нѣмець оповѣдавъ ему рôжнй дива о Америцѣ. Землѣ обѣцявъ за дармо тôлько, кôлько не було въ цѣлыхъ Липинцяхъ — и зъ боромъ и зъ луками, ажь душа хлопска радувалась. Вѣривъ Лавро и не вѣривъ, але жидъ-пахтярь и собѣ за нѣмцемъ повтарявъ, що тамъ правительство дае кождому тôлько землѣ, „кôлько вытримае". Жидъ знавъ се вôдъ свого братанка. Самъ нѣмець показувавъ такй грошѣ, якихъ не лише хлопъ, але и дѣдичь не видѣвъ въ своѣмъ житю. Намавляли хлопа, поки не намовили. А пощо ему ту лишати ся? Чи мае взяти костуръ въ руки и спѣвати пôдъ церквою: „Пречистая Дѣво"?—Нѣчо зъ того не буде!— подумавъ собѣ, ударивъ нѣмця по долони на згоду, до св. Михайла всьо попродавъ, забравъ доньку — и отсе плывъ до Америки.

(Дальше буде.)

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала: Мартина Чапрана дѣйстнымъ учителемъ етатовои школы въ Малеховѣ; Михайлину Кшичковску дѣйствою учительскою етатовои школы въ Деменцѣ Пôддѣстряской.

— **Испытъ зрѣлости въ женьской семинаріи у Львовѣ** здали: Янина Барановска, Марія Хмелевска, Людвіка Давидовска, Анна Долиньска, Людвіка Глиньска, Іосифина Гологôрска, Ирма Керекіярто, Марія Крижановска, Вікторія Кубôвна, Стефанія Ладосѣвна, Марія Луцикôвна, Володимира Луцикôвна, Константина Малицка, Софія Марія Мединьска, Теодора Олешкевичь, Анна Опалиньска, Аделя Раппапортôвна, Емілія Рашекъ, Варвара Рапôвна, Ядвига Сонсядъ, Ева Шнекъ, Филимона Станкевичь, Каролина Щѣткôвна, Ядвига Щурковска, Адольфина Шварцôвна, Павлина Шмарôвна, Матильда Василевичь, Олександра Захарска, Леонія Завадска, Софія Ціммеръ — сй всѣ зъ вôдзначенемъ; дальше: Казимира Борецка, Юлія Букачевска, Ванда Якобôвна, Боронислава Курицка, Михайлина Концевичь, Евгенія Кодиньска, Антонина Кубикôвна, Гелена Кулаковска, Ванда Кулаковска, Брониcлава Лисовска, Шайндль Левôвна, Софія Лучаковска, Михайлина Микласевичь, Гелена Раковицка, Генрика Свитальска, Евгенія Валашкевичь, Меланія Жмуркôвна, — приватистки: Марія Бравнсайсôвна, Гелена Домачекъ, Марія Дверницка, Марія Прегоровичѣвна, Евелина Гескова, Юстина Леваковска, Ольга Луцикôвна, Іосифа Солтисôвна, Борониcлава Шамотôвна, Стефанія Валевска, Софія Вошиньска. Языкъ выкладовый рускій и польскій одержило 29 испытантокъ, языкъ лише польскій 20 учениціамъ заведеня и 10 приватисткамъ.

— **Загальнй зборы турчаньской „Народнои Рады"** вôдбудуть ся дня 6 серпня въ Турцѣ.

Торгъ збôжемъ.

17 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 17 липня. Богато посолôвъ а мѣжь ними такожь и польскй послы выѣхали по закрытю палаты до Праги на выставу.

Берлинъ 17 липня. *Nordd. Allg. Ztg.* заперечуе вѣсть, будьто бы царь мавъ приѣхати до Берлина.

Парижъ 17 липня. Заносить ся тутъ на кризу въ кабінетѣ. Коли пос. Льоръ поставивъ вчера внесене въ справѣ утрудненя паспортового на нѣмецкôй границѣ, просивъ мін. Рібо палату о вôдрочене вôдповѣди. Палата однакожь ухвалила 286 голосами противъ 203 наглôсть внесеня. Рада міністрôвъ ухвалила зробити зъ сеи справы квестію довѣрія.

Мекка 17 липня. Въ понедѣлокъ було тутъ 33 случаѣвъ занедужаня на холеру.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Краховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.